

Křivolakými chodbami kláštera bohyně Lloth, který byl vybudován v nejtemnější hlubině Rasgaroku, spěchala do vyšších pater postava zahalená v černém sametu. Pohybovala se nenápadně jako zlomocný stín a do černočerné tmy svítila jen její stříbrná kštica. Labyrint chodeb znala matrána Zestra nazpaměť, protože jimi prošla už aspoň stokrát, takže cestou ani na chvílku nezaváhala.

V jedné bohatě zdobené chodbě zatočila na úzké schodiště vytesané do skály. Na jeho konci si stoupla před ohromná dřevěná vrata, na kterých byla vyřezána podobižna Pavoučí bohyně, a zašeptala několik slov v zapomenutém jazyce. Přitom podivně kroutila kostnatýma rukama. Dveře se otevřely a nechaly nejvyšší kněžku vstoupit do rozlehlé místnosti, osvětlené tisíci červených svíček.

Obřadní sál kněžek bohyně Lloth měla matrána Zestra obzvlášť ráda. Plastické ornamenty na zdech z černého mramoru byly očarovány tak, aby se do nich při každé oběti

na počest bohyně navždy vryla lebka obětovaného. Byly jich tam stovky tisíc...

Slavnostní a zároveň morbidní atmosféra dokonale vyhovovala tomu, co se nejvyšší kněžka chystala udělat. Sedla si na trůn s obrovským opěradlem z ebenového dřeva ve tvaru pavučiny a telepaticky se spojila se svou nejstarší dcerou, svou následovnicí, aby ji k sobě přivolala.

Tělnatá Zelatora přišla za několik minut a hluboce se před svou matkou poklonila. Zestřin přísný výraz nevěstil nic dobrého. Druhá nejvýznamnější žena Rasgaroku na sobě měla prilbu, černou koženou zbroj a dlouhý meč, kovaný nejlepšími drowskými řemeslníky. Vypadala spíš jako bojovnice než jako kněžka.

„Přístup, dcero!“ přikázala matrána Zestra a usmála se. Nečekaný úsměv Zelatoru vyděsil. Matka se usmívala jen málokdy a pro přihlízející vždy následoval nějaký traumatizující zážitek, takže se bezděčně rozklepala strachy.

„Přístup, říkám!“ zopakovala vládkyně a stále se chladně usmívala.

Matróně Zestře nebylo radno odmlouvat. Když se rozčílila, mělo to nedozírné následky, a žádnou ze svých dcer nepovažovala za naprosto nenahraditelnou. Nedávné události to ostatně prokázaly...

Zelatora tedy poslechla.

Pomsta temných elfů

„Mám pro tebe velkou novinu!“ oznámila jí matróna Zestra. „Když jsem se ve své soukromé kapli horlivě modlila, naše ctěná bohyně se se mnou opět spojila a sdělila mi svou božskou vůli.“

Nejvyšší kněžka se odmlčela. Zelatora strachy ani nedýchala.

„Viš, dcero má, situace drowů je podle ní nepřípustná. Lloth se už nemůže dívat na to, jak žijeme stranou jako nějakí malomocní, zatímco ti proklatí elfové z povrchu námi pohrdají a vysmívají se nám. Přišel čas, aby nás ti utiskovatelé přestali přehlížet. Neúspěch nefila naši bohyni těžce zasáhl. Podle ní je proto čas použít mnohem silnější zbraně!“

Zelatoře se ulevilo, když pochopila, co má její matka na srdci. Nenápadně se uvolnila.

„Mocná Lloth mi přikázala, abychom napadli Aman-tyr! Krev našich drahých zlatých bratranců bude brzy téct proudem! A ty povedeš do boje naše statečné bojovnice. Je to pro tebe nesmírná čest a vím, že si té neskutečně dobré příležitosti dokážeš vážít. Hlavně ji ale nepromarni! Musíš vyhrát, jinak naší ochránkyni daruji na usmířenou tvou krev. Je to jasné?“

Zelatora sklonila hlavu na znamení úcty.

„Naprosto, matko! Ale pokud dovolíte, ráda bych se vás na něco zeptala.“

Úsměv matróny Zestry se náhle vytratil. Otázky nesnášela. Dnes nicméně byla neobvykle shovívavá a naznačila dceři, aby pokračovala.

„Proč Amantyr, a ne Lataris? Citadela zlatých elfů je známá svou nedobytností. Několik našich vojsk již bylo u jejích tlustých zdí poraženo, zatímco město stříbrných elfů uprostřed lesa se zdá být k napadení ideální...“

Matróna Zestra se nad hloupostí dcery zašklebila.

„Sama jsi to řekla, Zelatoro,“ povzdechla si. „Lataris se *zdá být* k napadení ideální! Ve skutečnosti ale tohle zatracené město chrání dávné kouzlo přírody, kterého je třeba se obávat mnohem více než obyčejných kamenných hradeb. Proč myslíš, že jsme na stříbrné elfy poslali nefila, aby je zničil zevnitř, než abychom se za nimi museli vydat sami? Duch lesa je velmi mocný, zatímco Amantyr máme na dosah...“

Zelatora nadzvedla obočí. Nebyla si jistá, zda matku pochopila.

„Tentokrát nám hradby v dobytí citadely nezabrání,“ vysvětlovala dál matróna Zestra. „Pavoučí bohyně mi ukázala jinou cestu... podzemní! Naše bojovnice lačnící po krvi a pomstě se vynoří *v samém srdci* Amantyrů, a to v noci, a jejich ostré mačety připraví o život všechny elfy, na které cestou narazí. Bude to zasloužené krveprolití!“

Pomsta temných elfů

Matróna Zestra se zatetelila štěstím a pak ledovým hlasem dodala:

„Ale nemysli si, že jsem na Lataris zapoměla... Se stříbrnými elfy mám jiné plány! Jakmile jsem se dozvěděla o smrti Elkantara, hned jsem do čela Cechu stínů jmenovala Trulgora. Brzy si ho nechám zavolat, protože pro něho mám také nějaký úkol...“

Obličej nejvyšší kněžky se zkroutil do nenávistného úšklebku a pak do pohrdavého gesta, kterým svou dceru vykázala.

„Můžeš jít. Připrav si družinu a přijď za mnou zítra brzy ráno. Dám ti další pokyny. Ach, a ještě něco... Cestou domů se stav v ubytovně kněžek a pošli mi sem tu mladou Asyleu.“

„K vašim službám, matko! Obětujete ji?“ chtěla ještě vědět Zelatora, v jejíchž rudých očích zahořel plamínek šílenství.

„Ne hned!“ odsekla vládkyně. „Chci si s ní jen promluvit...“

„Promluvit si s Asyleou?“ divila se Zelatora. „Ale vždyť je to jen novicka, není ani...“

„Dost už!“ přerušila ji podrážděná matka. „Odkdy můžeš zpochybňovat mé rozkazy? Okamžitě mi zmiz z očí!“

Matróna Zestra se při pohledu na Zelatoru couvající ke dveřím rozesmála zlým smíchem. Zelatora se tvářila

chladnokrevně, ale uvnitř ní to vřelo rozčilením a hanbou. Nechat si nadávat tímto způsobem, ona, druhá nejvyšší kněžka bohyně Lloth! Kdy už ji matka konečně přestane ponižovat?

Co ji to napadlo, nechat si zavolat nějakou začátečnicí? A ještě k tomu tu neschopnou Asyleu... To snad nemyslí vážně!

Dej si pozor, Zestro. Nejsi nesmrtelná! pomyslela si, když za sebou zavírala dvojité dveře obřadního sálu. *Nehody se stávají... A já bych byla mnohem lepší nejvyšší kněžkou než ty. O tom není pochyb!*

Za pár minut někdo nesměle zaťukal na těžké dveře obřadní místnosti. Matrónu Zestru to vytrhlo z přemýšlení. Prudce se napřímila a odkašlala si, aby zvolala:

„Vstupte!“

Na druhé straně místnosti se objevila křehká postava Asyley. V neforemných šedých šatech novicky takhle mladá drowka vypadala ztuhle jako nehybná socha.

„Přístup, dítě, nemáš se čeho obávat!“ pronesla matróna Zestra medovým hlasem.

Novicka se pomalu přiblížila a přitom se třásla, jako kdyby šla na popravu. Bylo to poprvé, co se setkala tváří v tvář s obávanou nejvyšší kněžkou.

Pomsta temných elfů

Když Zelatora vtrhla do ubytovny a zařvala její jméno, Asylea celá zbledla a pomyslela si, že nastala její poslední hodina. Matróna Zestra ji určitě obětuje, aby odčinila urážku, které se na ní dopustila Asyleina starší sestra. To ona, Olorae, nechala kdysi čtyřletou Asyleu zavřít do toho proklatého kláštera, který každým dnem nenáviděla víc a víc. Olorae nepracovala a jen si užívala luxusu, zatímco její mladší sestra potila krev a byla dennodenně šikanována a ponižována zvrhlými kněžkami. Olorae si hrála s ohněm a to se jí stalo osudným. Po celém městě se rozneslo podivné vyprávění o posledním souboji této drowky, který mohl dopadnout mnohem hůř...

Asylea se blížila k matróně Zestře a ovládl ji pocit velké nespravedlnosti. Má umřít proto, aby odčinila vinu své starší sestry, která ji nechala napospas Lloth jen proto, aby sama mohla organizovat gladiátorské zápasy...? To je naprosto pobuřující a nemorální! Ale drowům byla morálka cizí. Celá jejich společnost byla zkažená Pavoučí bohyní, a Asylea tedy nemohla očekávat, že by jí někdo přišel na pomoc...

Dívka se před nejvyšší kněžkou sklonila a doufala v jediné: aby zemřela rychle a moc přitom netrpěla.